

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

“Ετος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλις ὀκτακόσσι,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἰνδιφερόουσα πολὺ.

“Ο ΡΟΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἑξηνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ εἴχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ εἶν ἔχομαι,
καὶ 'ὅταν Ἀθῆναι τὴν πάλιν — καὶ εἰς τὴν ἀποδοκίμην.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι — εἰς τὴν νῆσον κι' ἰντροπὴν.
Συνδρομὴ γὰρ καὶε χρόνο — ἐργάτα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰρ τὰ εἶνα ὅμοις μέρη — δεκαπέντε καὶ 'ὅτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγιεν συνδρομητὴς,
κι' ὅποτος τὸν παρὶ εἶν εἶδει — θὰ τὸν φάγ καὶρο εἶδει.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γὰρ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — καὶε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Μαῖον δεκαετη,
ὁ Τρικοῦσις δὲν θὰ παιξῇ.

Τρακόσα ὀγδόντα κι' ἐπτά,
τὸ κράτος γεμάτο λεπτὰ.

**Πρὸς τὸν Τρικοῦσιν ὁ Φασουλῆς,
ὁ πανταῖος καὶ σεβνταλῆς.**

Α'.

Τρικοῦσιν, ποτισμένε
μὲ Ἀγγλικὴν σοφίαν,
Τρικοῦσιν, πριμισμένε
μὲ πλειονοψηφίαν.

Μυλλόρδε κι' Ἐριάλτη
τοῦ Τσάρου Θεωρῆ,
ποῦ σὺν ἀντεροβόλῃ
ἐμπρὸς τοῦ σὲ θεωρεῖ.

Ἐσὺ 'ψηλὸ κολλάρο,
παιδεῖ τοῦ Παλατιοῦ,
ποῦ κάνεις ἕναν Τσάρο
νὰ γίνῃ τάλαντιοῦ.

Ἐσὺ ποῦ καμαρόνεις
σὺν νῆσῳ ὁ Μισοσίας,
καὶ γλυκοχαρόνεις
μετὰ τῆς Ἐξουσίας.

Δίξου σωρὸ λιθάνι
κι' ἐκτιμῇσι πολλὰ
κι' ἀπὸ τὸν μαχλιθάνην
καὶ ρίκτη Φασουλῆ.

Β'.

Μὲ πλειονοψηφία φουσκόνεις γκαστρωμένους,
ἐμύθους μὲ δόξαις, μὲ ζήτω καὶ μὲ νίκαις,
καὶ φαίνεσαι, Μυλλόρδε, σὺν ἀρραδωνισμένους,
ποῦ βρίσκειται ἀκόμη 'στῆς πρώταις πρώταις γλύκαις.

Κι' ἐκείνος ἄχαρόνεις μὲ τὴν σκερδωπιστὴ του
κι' ἀξένοιαστὰς κοιμάται σὺν ρόδα καὶ σὺν κρίνῃ,
ἀλλ' ὅταν τέλος γίνῃ κυρία ἡ μνηστὴ του
τότε τὰ γεννητοῦρια, τότε ρωνὴ καὶ γρίνα.

Καὶ σὺ τῆς Ἐξουσίας σὺν γίνῃς ὁ γαμπρὸς
θ' ἀκούς φωναῖς καὶ γρίναις ὀπίσω σου κι' ἐμπρός.
τότε θ' ἀρχίσουν σκέψεις καὶ βασάναι καὶ πόνοι
πὺς διὰβόλο καθένα θὰ πληρωθῇ κουπόνη.

Τότε, γαμπρί Μυλλόρδε, δὲν θέσαι 'στὰ σωστά σου,
θὰ βλέπης κάθε Λόρδο τριγύρω σου ἄργό,
καὶ θὰ φωνάζουν ὅλοι γονατίζον 'μπροστά σου :
«κάνε κι' ἐμένα, μπάρμπα, 'δικό σου 'Γουργό.»

Τὰ μούτσουνα πού τώρα γελούν ξεσπερωμένα
ἴσως τὰ 'δῆς σὲ 'λίγο πολὺ συνηρασμένα,
καὶ κάθε στόμα ψάλλον πεινώτους Ποσαπέρην
ἴσως σοῦ σύρη ὅσα καὶ σκούπα δὲν τὰ σέρνει.

Τὼν μὴ διορισθέντων θ' ἄρχισ' ἡ ἀτροφία,
ἐκείνο θὰ μυρίζῃ καὶ τοῦτο θὰ βρωμᾷ,
ἴσως ὀλιγοστήψῃ κι' ἡ πλειονοψηφία
καὶ θ' ἀκουσθῇ ἀντάρα καὶ θρήνος τῆς Ραμᾶ.

Γ'.

Ἄν εἰμπορούσεις, Λόρδε μου, νὰ ἦσουν ἔτσι πάντα,
ἐπιβόλος Πρωθυπουργός, ἀλλὰ χωρὶς Κουβέρνο,
νὰ κατεβαίνειν ὁ χρυσὸς καὶ ν' ἀνεβαίνειν ἡ ράντα
κι' ἐγὼ στεφάνη χίλια δὴδ 'στὰ πόδια σου νὰ φέρω.

Νὰ παίζουν εἰς τὸ σπῆτι σου λαγούτα καὶ κλαρίνα,
νὰ μὴν ἀκούεται ποτὶ ἀδικηθέντος γρίνα,
νὰ μὴν ἀκούς ἐπιφανὸν παράπονα μεγάλα
κι' ὅλοι μαζὶ σου πάντοτε νὰ τᾶχουν μὲλι γάλα.

Κανένα Ἰσοζύγιό νὰ μὴ σὲ χολοσκάνῃ,
ν' ἀποκομᾶσαι πούχος μ' ὀνείρατα γλυκά,
καὶ δυνατός ξεροθήκη, Μυλλόρδε, νὰ σὲ πιάνῃ
ἀπὸ τὰ θυμιάματα καὶ τὰ βεγγαλικά.

Πάντα νὰ μὰς ὑπόσχῃσαι πῶς ὅλα θὰ τὰ κάνῃς,
ἀλλὰ μὴ κάμνουν τίποτα ν' ἀπλώνῃς τραχανά,
κι' ἐμεῖς μὲ δειπνά καὶ χοροὺς κι' ἐν ὕμνοις καὶ ὀργάνοις
φρενήρεις ν' ἀλλάζωμεν «Τρικουπὸν Ὡσαννά!»

Ἄν εἰμπορούσεις, Λόρδε μου, νὰ ἦσουν πάντα ἔτσι
τότε γιὰ σένα ἤθελε ἡ δόξα μὲ ραχάτι
καινούριας δόξαις νὰ γεννᾷ σὰν κλώσσα 'στὸ κοτίετι
κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὰ λόγια σου θὰ μέναμε χορτάτοι.

Δ'.

Ποιὸς πρεβάλλει ; ... νάτος νάτος
ὁ Τρικουπὸς ὁ χιονάτος
μὲ τὸν κίκενον τὸν λαμπρό.

Τοῦ θηάδουλο τὸ κουλούκι
σέρνει 'πίσω του μπουλούτικι,
πού δὲν ἔχει μετρημό.

Τοὺς κυττάζω κι' ἄπορῶ
καὶ μονάχος δὲν 'μπορῶ
νὰ μετρήσω τὸ φουσατό ! ...

Ἄχ ! προδότηρ Καμπαρίλα,
τοῦ Ἐθνάρχου ἡ μαυρίλα
καλὸ ἦτανε πινεστό.

Θὰ μετρήσω ... στίκα στίκα ...
ἐκατὸ περνοῦν καὶ δέκα
καὶ μ' αὐτοὺς ἐξήντα πέντε ...

Ἄχ ! προδότηρ Καμπαρίλα,
καλὸ ἦταν ἡ μαυρίλα
καὶ πινεστό κι' ἀτζιζέντε.

Σαίνεται ἡ γῆ βαρεῖά
κι' ὁ ἀφέντης τοῦ Μωρᾶ
εἰς μαυρίλας πόντον πλέων,

Δὲν 'μπορεῖ νὰ τοὺς μετρήσῃ
καὶ πηγαίνει 'στὸ Παρίσι
γιὰ νὰ γίνῃ Ναπολέον.

Ε'.

Ποῦ εἶναι οἱ κατήγοροι κι' ὁ Κᾶτων τῶν Πατρῶν ;
πού Κορδονάτων κόρδωμα, συναγωγαίς καὶ χαύραις ;
βουβοὶ καὶ μαῦροι ὅλοι τὸν τὰ λαχανὰ τῶν τῶν
καὶ φτερυγίζουν γύρω σου σὰν νυκτερίδες μαύραις.

Ὁ Λόρδος ὁ Τρικουπαρὸς τὰς τάξεις τῶν ἀράκισε,
αὐτὸς ὁ εὐνοσώμενος τῆς λαμπερῆς Κορώναις,
καὶ 'στὴν Βουλὴν τὸν θρόνον του ἐν δόξῃ ἑσπερίωσις,
ἡ βασιλεία δι' αὐτοῦ δεσπόζει 'στου αἰῶνα.

Γυμνέτε τον οἱ Ἀγγελοὶ κι' οἱ Σύμβουλοι αὐτοῦ
καὶ σῆς οἱ ὀσφραίνόμενοι τὴν τροφῶδὴν κνίσσαν
πλουσίου μαγειρείματος καὶ μούχου σιτειτοῦ
καὶ τὰ κλωνάρια τῆς Ἑλλᾶς διαγκάροντες μὲ λύσσα.

Γυμνήστε μὲ θούρια καὶ μὲ παιζάνα τόσους
τὸν στεφανοῦντα τοὺς πιστοὺς μὲ στέφανον εὐκλείας,
τὸν θεραπεύοντα πληγὰς κι' ἐπισκοποῦντα νόσους,
πρὸ πάντων δὲ ἰώμενον τὰς νόσους τῆς κοιλίας.

Γυμνήσατε τον μὲ καπνόν, μὲ σφύριγμα καὶ βρόντον,
καυμένα σιγαρόχηρτα καὶ τοῦ κουτιοῦ σιγάρα,
καὶ φόροι καταργούμενοι κτηνῶν ἀροτριῶντων,
σιδηροδρόμων μηχαναὶ καὶ θαρηκτῶν φουγάρα.

Γυμνέτε τον πολὺπλοκοὶ δαμοὶ τῶν Τηλωνίων,
ὕμνατε τον οἱ θαυμασταὶ τῶν συγκοινωνιῶν,
Ἰσοζυγίων σκελετοὶ, συνδυασμοὶ δανείων,
τῶν χρεωγράφων κάτοχοι, χοροὶ Πανσωνίων.

Γυμνέτε τον ὑπόγεια τῶν Πακτωλῶν ἀνήλια,
ἐκχυρῶμένα τέλματα κι' ἄγροι τῆς Θεσσαλίας,
καὶ Γαλλικαὶ ἀποστολαὶ καὶ τέλη διαπύλια,
καὶ σῆς ἀθάνατα νερά τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

Γυμνέτε τον οἱ κτήτορες σταφιδοφόροι γῆς,
Ἄτμοπλοῖοι μίλλουσι μὲ παγκοσμίου πλεῖος,
πᾶς ἀριθμὸς δεκαδικὸς καὶ κάθε συμμίγη,
κᾶν περιττός, κᾶν ἄριτος, κᾶν συνδυὸς κι' ἀπλούς.

Και πηγαίνει 'στο Παρίσι
τενεχίδες νά πουλήση.

Γενείτε τὸν ἐρχόμενον τὰ δόντια του νὰ τριέη
ἡ οἰκονομίαν ἄγνωστον εἰς ὅλα νὰ μετ' μάθῃ,
Γενείτε τὸν ἐρχόμενον νὰ μπήῃ καὶ νὰ δείξῃ
καὶ τῶν παθῶν του μέλλοντα τὸν τάραχον νὰ πάθῃ.

Γενείτε τὸν Τρικούπαρον πάντα τὰ ἔργα τούτου,
Γενείτε τὸν ἐρχόμενον τὴν ψόρα ν' ἀλαργάρῃ,
Γενείτε τὸν ἐρχόμενον πηγὰς ν' ἀνοίξῃ πλούτου,
καὶ βάλῃ δὲ 'στὴ θέσιν του τὸν κάθε κατεργάρῃ.

Γενείτε ἀλαλάζοντες ἐν ἤχῳ φαλτηρίου
αὐτὸν τὸν ἐν ὀνόματι ἐρχόμενον Κυρίου,
εὐλόγει τούτον πᾶς ψαλμός, πᾶν ὄργανον καὶ λύρα,
καὶ σύ, ψυχὴ τοῦ Φαουσλή, εὐλόγει τὸν Σωτήρα.

Σ'.

Ἰδοὺ ! ἀπ' ἐξω ἔρχεται λεφτοὺσι Βουλευτῶν. . .
πλακώνει ὁ Σιμόπουλος... ὑμνήσατε κι' αὐτόν.
Κι' ἐγὼ γὰρ τὸν Ἀνάργυρο τὸν σβέρο μου θὰ βγάλω,
θαρρῶ πῶς τώρα Ὑπουργός θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο.

Νά ! κι' ὁ Σκουλούδης ἔρχεται, ὁ νικητὴς Θηβαῖος...
θαρρῶ καὶ τούτος Ὑπουργός πῶς θὰ γενῇ βεβαίως.
Μὰ κι' ὁ Μπουφίδης ἔρχεται κι' ἐνώπιόν σου κλίνει,
καὶ τούτος εἶναι πιθανόν πῶς Ὑπουργός θὰ γίνῃ.

Νά ! κι' ὁ Βουδούρης ἔρχεται 'στὸν δοξασιόν σου οἶκον,
ποῦ 'τσάκισε τὸν κύριον Γκριζώτην τὸν Ναυτικῶν.
Τὸν τῆς Χαλκίδος Βουλευτὴν ὑμνήσατε γοργῶς,
γὰρ σίγουρος μοῦ φαίνεται καὶ τούτος Ὑπουργός.

Ξύπνα, Μυλλόρδε, κι' έρχεται κι' ο 'ξάδελφος ο Γιάννης...
δεύτε κι' αυτόν ύμνήσωμεν οί πάντες εν όργάνοις.
'Ισως μί πόθον 'Γπουργού κι' αυτός νά διαφίλεται
άφου Τρικουπής μάλιστα κι' 'ξάδελφος σου λέγεται.

Πλακόνει κάθε κοιλαράς και κάθε ντελικάτος,
άπ' έξω προσκνήματα και στέφανα σου φέρουν,
μά νά κι' ο Σταμπολόπουλος ο στριποφυλάκιος,
πού τώρα πιά εις τό κοντό ή νύρκις θά τον πέρουν.

Δεύτε κι' αυτόν ύμνήσωμεν μέ φώσφορα και ζήτω...
'μπορεί και τούτος 'Γπουργού νά 'δ ή χαρτοφυλάκιον...
κι' άν ήμουν Βουλευτής κι' 'γώ, παράξενον θά ήτο
άν 'Γπουργό δέν 'βάπτιζαν κι' 'μένα τό μαλάκιον.

Z'

'Υμνοι άναξίφορμιγγες του πλαιού Πινδάρου
ισείς την λύραν θέτε κι' 'μένα του γαιδάρου,
και ψάλλετε τούς μέλλοντας του Στέμματος Συμβούλους,
πού σύρου υποζύγια όπίσω των και δούλους.

Πλακόνουν, φθάνουν, έρχονται εις την φωνήν 'Εκείνου
μ' 'Ελφας κλαδί 'στά χίρια των. μ' 'Ελφας κλαδί 'στ' αύτιά,
κι' έντός όλίγου έρχεται κι' ο Φώσκολος της Τήνου,
ο μεθερμηνευόμενος σωστή κολορωτιά.

'Ακούω σύμμικτον βοήν, κυττώ μερράς παικίλας...
άρατε πάλιν, άρχοντες, Βουλευτήριον πύλας,
κι' ο Λόρδος εισελεύεται ως Βασιλεύς εν δόξη,
πού τόν λιμόν υπόσχεται μακράν μας νά διώξη.

Πλακόνουν, φθάνουν, έρχονται μπουλούκια Βουλευτών
κι' όρκίζονται μαζί μί σά νά σώσουν την 'Ελλάδα,
μά σύ τούς βλέπεις γύρω σου και λές καθ' 'εαυτόν :
«εχ' ! άν δέν ειχε την ούρά όπίσω ή 'χλάδα».

H'

Τί εύτυχίας χρόνοι !...
και τό Ναπολεόνι
ξεπίπτει μιά χαρά,
και 'στης Βουλής τās θύρας
κυττάζω θεοθήρας
νά παίξουν ταμπουρά.

Χειροκροτεί τό γένος
κι' 'γώ κατακομμένος
άπό την τεμπελιά
ξαπλώνω 'στά γρασιδιά
και λούζω μί θρισιδιά
δους δέν λέν α' 'Ελφά.

'Ος όνος κορυφαίος
μέ λύραν του 'Ορφείος
και λίθους συγκινώ...
τήν δέξαν όγκανίζω,
τόν Λόρδον λιθανίζω,
τόν Λόρδον προσκυνώ.

Θ'

Σούτ, σούτ, κανίνας τσιμουδιά... ο νικητής κοιμάται...
σούτ, σούτ, κανίνας τσιμουδιά, και μή του τόν 'ξυπνάται.
Κοιμάται κι' όνειρεύεται καλά μεγάλα χίλια
και γύρω του χορπηδούν λαγοί μέ πετραχήλια.

'Ακούει τον, παρχμυλιέ, μοιράζει τά ρουσφέτια...
σούτ, σούτ, κανίνας τσιμουδιά, κι' άς βουδάθουν τά χείλη...
βλέπει πώς τρώγει τούς λαγούς 'στά πάντε Βιλαίτια
κι' άφνειν γιά τον Θόδωρο τό κάθε πετραχήλι.

I'

Μήν άρκισθής, Χαρίλαε, 'στών τίτλον του Σωτήρος,
όίγου και σύ 'πίθετα και τίτλων δωριάς,
και κορώμένους πρόβαλα σάν Δεληγιάννης ήως
και Τσάρς του Μεσολογγιού κι' άσπρη της Στερεάς.

'Στους τίτλους τον Θεόδωρον, Χαρίλαε, μιμήσου,
πού Ναπολιών γίνεται κι' άσπρη κι' άστροπυλίκι,
'στης πλειονοψηφίας σου τά τρόπαια κοιμήσου
και κοτσονάτος ζύπνης σάν 'Αγγλικό μπιρτέκι.

'Όσους δέν κάμης 'Γπουργούς μ' 'ιλπίδας παρηγόρησε,
μήν πείση 'στών Κορόναρον ο φοβερός θυμός σου,
μά και τον Τσελεπίσσην του Θεόδωρ διώξεις,
δώς κι' 'μέ τον κόπο μου δ,τ' είναι όρισμός σου.

'Ομογενής εν πρώτοις και έντως πατριώτης.

'Ο ιατρός Γεώργιος Κυριαζής πρό χρόνων
'στό Βουκουρίστι κατοικών, της Ρουμανίας πόλιν,
και πατριώτης γήσιος εκ των μεγαλοφρόνων,
'στό 'θνος άφείρωσε περιουσίαν όλην,
όπως μέ τό κεφάλαιον εκίνων των χρημάτων
'στό Μεσολόγγι συστήθη Σχολή επαγγελματων.

Πατρίς, πατρίς, έφώναζαν οί Πίνδαροι κι' 'Αισχύλοι,
και τρέχοντες εις τούς ναούς εκτύπων τās άσπίδας,
πατρίς, πατρίς, άναφωνούν και δημοφύλων χείλην,
όσοι μεγθύν 'στης ξένης γής τās μαύρας καταγίδας,
κι' εις μόνον πόθος άσείστος τούς φλέγει εκεί πέρα
νά δώσουν και τό αίμά των εις την κοινήν μητέρα.

Πατρίς, πατρίς, άναφωνεί κι' ο πατριώτης ούτος,
πού σήμερα τον βλέπομεν γενναίον δωρητήν,
κι' άξίζει στέφανον χρυσόν ο τιμίος του πλούτος,
πού δι' αυτόν έμύχθησε μέ πάσαν άρετήν.

Ευχαριστίας δι κι' 'γώ του χρωστώ θεμάς
δι' όσα πρός ανάμνησιν έχάρεις κι' 'μέας,
ταμπακοθήκην όηλάδη εξ όνυχος γνησίου
και κομπολόγι σπάνιον άντάξιον Μουσείου.

Κι' όστις Ρωμηός εις τό έξής εις τās κλεινάς όρίσας
κι' τό α' Ρωμηνού τον Φασουλην γυρνεί νά γνωρίση,
τόν διαρκώς μέ πνέυματα και μέ σκιās παλαιόντα,
θά λίγη πώς έγνώριστεν εξ όνυχος τον λείοντα.